

Sygn. akt III AUa 1015/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 grudnia 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Monika Kowalska (spr.)
Sędziowie:	SSA Maria Szaroma SSA Halina Gajdzińska
Protokolant:	st.sekr.sądowy Renata Tyrka

po rozpoznaniu w dniu 19 grudnia 2012 r. w Krakowie

sprawy z wniosku **E. Z.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w K.**

o wysokość emerytury

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w K.

od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie Wydziału VIII Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 17 kwietnia 2012 r. sygn. akt VIII U 809/11

o d d a l a apelację.

III AUa 1015/12

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. decyzją z dnia 3 marca 2011 r. przeliczył wnioskodawcy E. Z. emeryturę ustalając wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia na 105,24 % w oparciu o zarobki z 10 kolejnych lat z okresu 1975-1984.

Wyrokiem z dnia 17 kwietnia 2012 r. Sąd Okręgowy w Krakowie zmienił zaskarżoną decyzję i przeliczył E. Z. emeryturę na podstawie wysokości zarobków z 10 kolejnych lat kalendarzowych wybranych z 20 lat, poprzedzających rok kalendarzowy, w którym został złożony wniosek o emeryturę, a to z lat 1971 -1980, przy przyjęciu wskaźnika wysokości podstawy wymiaru świadczenia wynoszącego 115,06 % oraz nie stwierdził odpowiedzialności organu rentowego za opóźnienie w wydaniu decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił, na podstawie dowodów z dokumentów i na podstawie opinii biegłej z zakresu finansów i księgowości, wysokość wynagrodzenia wnioskodawcy otrzymywanego w latach, za które brak jest zaświadczenia

o zarobkach i zatrudnieniu (Rp-7). Najkorzystniejsze 10 kolejnych lat kalendarzowych wybranych z 20 lat, poprzedzających rok kalendarzowy, w którym został złożony wniosek o emeryturę dotyczy okresu od 1971 r. do 1984 r. Wynagrodzenie wnioskodawcy wynosiło: **rok 1971 - (...)zł, rok 1972 (...)zł, rok 1973 - (...)zł, rok 1974 (do 14 kwietnia) (...)zł, rok 1975 - (...)zł, rok 1976 (...)zł, rok 1977 - (...)zł, rok 1978 -(...)zł, rok 1979 - (...)zł i rok 1980 - (...)zł.** Biegła w opinii z dnia 18 listopada 2011 r. dokonała przeliczenia świadczenia wnioskodawcy przy uwzględnieniu zarobków uzyskiwanych przez niego z lat pracy nieujętych w dokumentach Rp- 7. Wyliczenie zostało dokonane na podstawie angaży oraz zmian do angaży i dotyczyło tylko i wyłącznie wynagrodzeń pewnych , tj. wynagrodzenia zasadniczego i dodatku funkcyjnego. W oparciu o te dokumenty zostało wyliczone wynagrodzenie od 1 stycznia 1971 r. do 14 kwietnia 1974 r. Pozostałe wynagrodzenia wnioskodawcy z okresu kolejnych 10 lat , tj. od 15 kwietnia 1974 r. do 31 grudnia 1980 r. zostały przyjęte przez biegłą na podstawie zaświadczeń o zatrudnieniu i wynagrodzeniu Rp-7. Wyliczony z tego okresu wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia wyniósł 115,06 %, a wysokość emerytury wnioskodawcy od 1 marca 2011 r. przy uwzględnieniu nowego wskaźnika wysokości podstawy wynosi (...)zł. Sąd Okręgowy podniósł, że wnioskodawca nie zgłaszał zastrzeżeń do opinii biegłej. Organ rentowy wskazał natomiast w piśmie procesowym 9 stycznia 2012 r. jedynie na okoliczność , że odwołujący nie przedłożył organowi rentowemu oryginału dokumentacji.

Sąd Okręgowy uznał, że odwołanie zasługuje na uwzględnienie. Podniósł, iż wnioskodawca przedstawił dokumentację płacową umożliwiającą przeliczenie świadczenia przez niego uzyskiwanego. W aktach sądowych zalega dokumentacja zarobkowa odwołującego stanowiąca postawę przeliczenia świadczenia przez biegłą i jest ona opatrzona pieczęciami "za zgodność z oryginałem" sygnowaną przez (...) (...) w K.. Organ rentowy nie podniósł merytorycznych zastrzeżeń do wyliczenia biegłej. Mając powyższe na uwadze Sąd I instancji orzekł jak w sentencji wyroku, w oparciu o art. 111 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jedn. tekst Dz.U z 2009 r. nr 153 poz.1227 ze zm.) oraz na zasadzie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c.

Apelację wywiódł organ rentowy. Zaskarżając wyrok w całości, zarzucił: naruszenie prawa materialnego w szczególności art.111 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz § 20 pkt 1 i § 28 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń (Dz.U. Nr. 10 poz.49); naruszenie przepisów postępowania, a to art. 233 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny materiału dowodowego oraz nie wyjaśnienie istoty sporu.

Wskazując na takie zarzuty, apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania. Podniósł, że zgodnie z **§ 20 rozporządzenia** Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. **środkiem dowodowym stwierdzającym wysokość zarobku lub dochodu stanowiącego podstawę wymiaru emerytury lub renty są dla pracowników - zaświadczenie zakładów pracy wystawione według wzoru ustalonego przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych albo legitymacja ubezpieczeniowa zawierająca wpisy dotyczące okresów zatrudnienia i wysokości osiągniętych zarobków, przy czym zgodnie z § 28.1 tego rozporządzenia dowody z dokumentów dotyczących zatrudnienia i zarobków powinny być dołączone do wniosku w oryginale. Przepisy te wiążą również sądy rozpoznające spory w tym zakresie. Tymczasem, jak wynika zarówno z dowodów zgromadzonych w aktach emerytalnych oraz w aktach sądowych, odwołujący mimo wezwań nie przedłożył dokumentacji oryginalnej, ani też potwierdzonych za zgodne z oryginałem kopii dokumentacji na podstawie, której żądał przeliczenia świadczenia. Biegła z zakresu finansów i rachunkowości nie dysponując oryginalną dokumentacją finansową z okresu, z którego odwołujący przedłożył niepotwierdzone kserokopie, przyjęła wyższe wynagrodzenia niż dokonał tego Zakład, nie weryfikując tej dokumentacji z dokumentacją źródłową. Zdaniem apelującego taka opinia nie może być miarodajnym dowodem w sprawie i stanowić dla Sądu podstawy do przeliczenia świadczenia wnioskodawcy.**

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna.

Zaskarżony wyrok mimo jego niepoprawnej redakcji i lakoniczności uzasadnienia odpowiada prawu. W sentencji wyroku Sąd Okręgowy wskazał, że przelicza E. Z. świadczenie emerytalne „poprzez przyjęcie do wyliczenia wskaźnika wysokości wynagrodzenia z kolejnych dziesięciu lat z okresu dwudziestu lat poprzedzających złożenie wniosku o emeryturę”, jednakże z całej treści orzeczenia wynika, iż przeliczył wnioskodawcy E. Z. emeryturę na podstawie wysokości zarobków z 10 kolejnych lat kalendarzowych wybranych z 20 lat, poprzedzających bezpośrednio rok kalendarzowy, w którym został złożony przez niego wniosek o przyznanie emerytury (art. 111 ust 1 pkt 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych - jedn. tekst Dz.U z 2009 r. nr 153 poz.1227 ze zm.).

Ustalenie przez Sąd I instancji wskaźnika wysokości podstawy wymiaru świadczenia wnioskodawcy na 115,06 % i wysokość uzyskiwanych przez niego zarobków w okresie, gdy brak jest zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu, tzw. Rp-7, nastąpiło w oparciu o niebudzącą wątpliwości Sądu Apelacyjnego opinię biegłej z zakresu finansów i rachunkowości i na podstawie wiarygodnych dowodów z dokumentacji kadrowej wnioskodawcy. W § 20 pkt 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno - rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń (Dz. U. Nr 10, poz. 49 ze zm.) określono, że środkiem dowodowym stwierdzającym wysokość zarobku lub dochodu stanowiącego podstawę wymiaru emerytury lub renty są dla pracowników - zaświadczenie zakładów pracy wystawione według wzoru ustalonego przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych albo legitymacja ubezpieczeniowa zawierająca wpisy dotyczące okresów zatrudnienia i wysokości osiągniętych zarobków. Jednakże powyższa regulacja dotyczy postępowania toczącego się przed organem rentowym, co oznacza, że w toku postępowania przed sądem, strona może korzystać także z innych środków dowodowych, na podstawie których można ustalić wysokość jej wynagrodzenia za pracę. Wysokość zarobków, której pochodną jest podstawa wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne, jest faktem mającym istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 227 k.p.c.), który to fakt w postępowaniu przed sądem udowodniany może być wszelkimi środkami określonymi przepisami kodeksu postępowania cywilnego, a ocena wiarygodności takich dowodów należy do sądu. Oczywiście jest zatem, że w postępowaniu sądowym nie obowiązują ograniczenia wynikające z § 20 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe (por. wyrok Sądu Najwyższego: z dnia 25 lipca 1997 r., II UKN 186/97, OSNAPiUS 1998/11/342; z dnia 7 grudnia 2006 t., I UK 179/06; z dnia 14 czerwca 2006 r., IUK 115/06, OSNP 2007/17-18/257).

Sąd Okręgowy ustalił na podstawie zaoferowanym mu przez wnioskodawcę dowodów z dokumentów (angaży), których wiarygodność ocenił pozytywnie (zauważając, że wbrew twierdzeniom apelującego dokumenty te są potwierdzone za zgodność z oryginałem) oraz na podstawie opinii biegłej sądowej z zakresu finansów i księgowości wysokość wynagrodzenia wnioskodawcy w okresie od 1 stycznia 1971 r. do 14 kwietnia 1974 r. Uznając te dokumenty i opinię za miarodajne dowody do dokonania ustalenia wysokości zarobków uzyskanych przez wnioskodawcę w spornym okresie, Sąd Okręgowy nie naruszył zasad wynikających z art. 233 k.p.c. Podkreślić przy tym należy, że apelujący nie wyjaśnił na czym miałyby polegać w tej sprawie naruszenie przez Sąd I instancji zasady swobodnej oceny dowodów (art. 233 k.p.c.).

Sąd Apelacyjny podziela ustalenia i wskazania Sądu I instancji, że dowody z dokumentów w postaci "angaży" określających miesięczne wynagrodzenie wnioskodawcy, a potwierdzone za zgodność z oryginałem przez byłego pracodawcę ubezpieczonego, stanowią podstawę do ustalenia wysokości wynagrodzenia E. Z. w spornym okresie na podstawie opinii biegłej z zakresu finansów i księgowości. Skoro wnioskodawca udowodnił w postępowaniu sądowym wysokość swojego wynagrodzenia podczas zatrudnienia w(...)w okresie, za który brak jest zaświadczenia pracodawcy o zatrudnieniu i wynagrodzeniu, to istniały podstawy do przeliczenia jego świadczenia emerytalnego na podstawie art. 111 ust 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, o czym prawidłowo orzekł Sąd I instancji.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny oddalił apelację organu rentowego jako pozbawioną racji faktycznych i prawnych, na podstawie art. 385 k.p.c.